

er en ny regel, der tilsigter at gøre det muligt i videst muligt omfang at yde en fyldestgørende erstatning til dem, der blev invalideret under de særlige forhold, som besættelsestiden førte med sig.

Da det må påregnes, at der fremdeles vil kunne ske ændringer i en under erstatningsloven hørende invaliderets helbredstilstand, foreslås det, at direktoratet også senere skal kunne genoptage sagen og da også eventuelt med henblik på en nedsættelse af den fastsatte invaliditetsgrad. Erstatningen kan dog ikke fastsættes lavere end efter den invaliditetsgrad, der sidst var fastsat før lovens ikrafttræden.“

Ministeren sluttede sin udførlige redegørelse for lovforslagets formål og indhold således:

„Det er ikke muligt at skønne over, hvor mange sager der vil blive optaget til revision som følge af forslaget gennemførelse, og endnu mindre om, i hvilket omfang den nye bedømmelse af sagerne vil føre til udbetaling af forhøjede erstatninger.

Det er ej heller muligt at skønne over, i hvor mange sager der vil blive tale om udbetaling af en højere renteerstatning som følge af opbløvelsen af erstatningslovens § 25, stk. 1 og 2.

Der er *dog næppe grund til at tro, at der vil blive tale om nogen voldsom forhøjelse* af det beløb, der allerede ydes i henhold til erstatningslovens afsnit 1, og som på forslaget til finanslov for 1957-58 er optaget med 7 mill. kr.

Jeg mener, at vi skylder de mennesker, som lovforslaget vedrører, at gennemføre de omhandlede ændringer, idet vi vel først derigennem fuldt ud når det mål, som blev sat ved fremsættelsen i 1945 af forslag til lov om erstatning til besættelsestidens ofre: at gennemføre en værdig sikring af frihedskampens ofre og ofrene for besættelsesmagtens overgreb.“

Lovforslaget mødte i folketinget tilslutning fra samtlige partier. Det henvistes efter 1. behandling til et udvalg, der indstillede lovforslaget til vedtagelse i uændret form. I den enstemmige betænkning udtales:

„Udvalget har holdt 4 møder og har haft samråd med socialministeren samt modtaget en deputation fra „Frihedskampens Erhvervshæmmede“.

Udvalget har forespurgt socialministeren om, hvilken mulighed personer, der ikke tidligere har fremsat krav om invaliditetserstatning i henhold til den her omhandlede lovgivning, eventuelt måtte have for nu at fremsætte et sådant krav.

Socialministeren har i den anledning oplyst, at direktoratet for ulykkesforsikringen i tilfælde, hvor anmeldelse af krav i henhold til erstatningslovens afsnit 1 ikke er indgivet inden udløbet af lovens frister, med socialministeriets godkendelse har fulgt den praksis — i overensstemmelse med den praksis, der af direktoratet følges i sager under ulykkesforsikringsloven, og hvor staten bærer risikoen —